

[Gustav Pedersen.]

Jeg kan sige, at Kasserne ikke har kunnet blive konsolideret, saaledes som de skulde have været. De Penge, som er sparet her, er i Virkeligheden kun en midlertidig Besparelse; for den første Dag, en Krise sætter ind, kommer der Vanskeligheder, som vil medføre en Række Udgifter for Staten.

Balancen paa Finansloven er altsaa ikke naaet gennem en finansiell Politik, vi i alle Maader synes om, men i øvrigt skal det siges om det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen, hvad man ikke kan sige om Venstres tidligere Handelsministre, at han vurderede Situationen langt mere nøgternt, end Venstres finansielle Ordfører gjorde i den Periode, hvor den socialdemokratiske Finansminister i Krigsaarene vilde prøve at inddrage en Del af de hurtigt flydende Penge, som Nationalbanken pumpede ud som livskraftige Inflationsbaciller. Den 23. Oktober 1941 udtalte det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, der var Venstres Ordfører:

„Ved Forlængelsen i Fjor anslog den højtærede Finansminister Provenuet af disse Skatter fra November Maaned i Fjor indtil April i Aar til 34 Mill. Kr. De har givet 66 Mill. Kr., altsaa næsten det dobbelte af det, den højtærede Finansminister antydede, og som var det Grundlag, hvorpaa han faktisk fik Rigsdagen til at vedtage disse Love. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om den højtærede Finansminister i Fjor ved denne Tid kunde have faaet Rigsdagen til at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget, hvis man havde vidst, at Loven vilde give det dobbelte af, hvad Ministeren forsikrede, at den vilde give inden for det omhandlede Tidsrum.“

Naar man sætter denne Udtalelse i Relation til den tidligere Venstrefinansministers Skattepolitik og endvidere i Forbindelse med en under Valgkampen stadigt gentagen Paastand, gaaende ud paa, at Fejlen er den, at vi ikke havde taget flere Penge under Besættelsen, maa det være berettiget at undres over, at Venstreblade over for Socialdemokratiet har Lyst til at tale om Forskellen mellem Oppositionspolitik og Regeringsansvar.

Langt mere end Statens Finanser giver imidlertid Landets økonomiske Status Grund til alvorlig Forhandling. Allerede Underskuddet paa Betalingsbalancen i 1946 var et Varsko om, at den forløbne Del af 1947 skulde gøre Situationen kritisk. De 942 Mill. Kr.s Underskud i 1946 forudsatte, at

der opnaaedes Balance i 1947, men trods det gav de tre første Kvartaler et Underskud paa 1/2 Milliard Kroner, og Aaret slutter antagelig med et Underskud paa 600 Mill. Kr. Saa er dertil endda kommet nogle Jobposter i Oktober Maaned, der muligvis gør Underskuddet større endnu for 1947.

Jeg ved godt, at vi nu igen bliver beskyldt for at male Billedet sort, og det er karakteristisk, at der saa sent som i Dag i „Fyns Tidende“ staar en Artikel, hvor man som Dokumentation for, at det ikke er saa galt, som man fra socialdemokratisk Side har sagt, anfører, at Kommunisterne mener heller ikke, det er saa galt! Det er jo rart for Venstre, at de har Kommunisterne til at støtte sig, naar det drejer sig om at føre en ansvarlig Valutapolitik, men selv om det selvfølgelig kan være en Fordel, at man kan hente Støtte hos Kommunisterne i denne Agitation, ændrer det ikke Billedet. Det Underskud, vi har paa Betalingsbalancen, er jo nu engang et Underskud, og saa længe man ikke kan rokke ved Tallene, kommer man til at affinde sig med, at det er nødvendigt for den Regering eller det Parti, der har Ansvaret, at fortælle, hvor alvorlig Situationen er.

Der er ingen Tvivl om, at vi nu har naaet Bunden af vore Kreditmuligheder. Det vil betyde, at vi i den kommende Tid er nødt til at nøjes med at bruge det, der svarer til vore virkelige Indtægter, altsaa nøjes med at importere for den Valuta, vi tjener dels ved Eksport og dels gennem vore Indtægter gennem Sejlads og paa anden Maade.

Jeg tror ogsaa, at i en saadan Situation kan der næppe findes en ansvarlig Politiker eller Erhvervsleder, der mener, at Vejen er den at lade de enkelte erhvervsdrivende selv afgøre, hvad de vil importere, og hvor de vil købe. Venstres Regering turde jo ikke følge en saadan Vej i 1946, da Situationen vel var kritisk, men ikke saa ondartet, som den er i Dag. Det vilde ogsaa være urigtigt at foregøgle nogen, at denne Situation forbedres væsentligt i de nærmeste Aar. Vi har ingen Løfter om at faa infrosset vor Clearinggæld paa ubestemt Tid og dertil yderligere at faa nye Kreditter. Vi har ikke noget Haab om, at de Lande, vi skal eksportere til, kan blive saa velhavende, at vi der kan handle os ud af Underskuddet. Derfor vilde det ogsaa være meningsløst at betragte Misèren som en kortvarig Vanskelighed, vi skal prøve at klare gennem nogle tilfældige og helt midlertidige Foranstaltninger. Vi maa se paa Situationen paa